

stelt. Om zich hiervan te overtuigen, moet moeder de boeken nu en dan ook eens lezen, om er eens een paar vragen over te kunnen doen. Ook dringe zij er telkens op aan, dat haar dochttertje haar vraagt, wat zij niet begrijpt. Onze Christenvrouwenbeweging heeft een grootsche roeping: de Christenmoeder te steunen en te helpen zich haar verantwoording bewust te zijn en die te aanvaarden, ook op dit gewichtige terrein. Een vorige generatie moeders kon zich misschien eenigszins vrijpleiten, omdat zij minder ontwikkelend onderwijs hadden genoten dan haar dochters. De moeders van nu kunnen dat doorgaans niet, als zij geestelijk in de leiding te kort schieten, is het omdat zij als jonge meisjes, of als jonge vrouwen, zich niet genoeg, of niet praktisch genoeg ontwikkelden.

E. M. F. B.—K.
(Wordt vervolgd).

MELAATSCHENVERPLEGING

Melaatschheid is een vreeselijke ziekte, die gelukkig in ons land niet voorkomt.

Wij kennen haar alleen uit den Bijbel en uit wat wij daarin omtrent deze ziekte lezen, kunnen wij ons eenigszins een voorstelling maken van de ellende die deze ziekte met zich bracht.

In Palestina kwam de melaatschheid het meest voor in tijden van algemeene armoede en ellende. Men onderscheidde twee soorten, n.l. de gladde melaatschheid en de knobbel-melaatschheid.

De gladde melaatschheid openbaarde zich door witte, diepliggende vlekken, zweren, jeukte en het afrotten van verschillende lichaamsdeelen. De knobbelmelaatschheid bracht puisten, knobbels mee. Waarschijnlijk zijn de booze zweren, waarvan wij in de Schrift lezen, niet anders geweest dan de verschijningsvormen van deze soort melaatschheid en het ligt daarom ook voor de hand, dat de groote lijder Job ook door deze ziekte is aangetast. Zoo kon hij met recht klagen: „Mijn huid is gekloofd en verachtelijk geworden.”

Ook tegenwoordig komt de melaatschheid nog vaak voor, meest in warme landen en met name in onze kolonie Suriname. Deze melaatschheid vertoont echter niet meer al de verschijnselen, die ons in den Bijbel worden opgenoemd, o.a. niet meer de

vaak vermelde witte vlekken, „wit als de sneeuw”.

Toch is de melaatschheid ook in haar tegenwoordigen vorm een zeer gevaarlijke en gevreesde ziekte.

In Suriname heerscht zij nog al vrij hevig.

Men beweert zelfs, dat op een bevolking van 60 à 70.000 zielen, wel 2 à 3000 melaatschen zijn.

De melaatschheid is heel besmettelijk.

Daarom moeten de aangetasten ook afgezonderd leven; ze mogen overdag in 't geheel niet op straat komen en slechts des nachts kruipen zij uit hunne woningen, om zich eens te verluchten.

Het is slechts kruipen, wat ze doen, want loopen kunnen zij al spoedig ná het begin der ziekte niet meer.

ZUSTER LINA

De melaatsche is diep te beklagen.

Eerst komen er roode, met een korst bedekte vlekken te voorschijn, die zich weldra over het ge-

heele lichaam verspreiden. En dan beginnen van lieverlede hun teenen en de leden hunner vingers af te vallen. Ook neus en ooren worden aangetast. Eindelijk grijpt de melaatschheid edeler organen aan en brengt ten laatste na zwaar lijden, langzaam maar zeker, den dood.

Verschrikkelijk is het lot der melaatschen!

Zij worden door ieder geschuwd en moeten zich zooveel mogelijk verbergen; geen wonder dus, dat zij hun ziekte zoolang mogelijk geheim houden.

Gelukt hun dit, dan wordt daardoor de zaak niet beter, want het gevaar voor besmetting neemt toe, naarmate de ziekte langer duurt.

Zoodra het bekend wordt, dat iemand door de melaatschheid is aangetast, wordt hij dadelijk afgezonderd. Daarvoor zorgt de Regeering.

Veel werd er tot voor korten tijd niet gedaan, om het lijden der melaatschen te verzachten. Er was alleen een groote langwerpige schuur, met lang gras gedekt, daarheen kon men de zieken brengen, doch de schuur was ver weg en moeilijk te bereiken.

Sinds 1897 is hierin gelukkig verandering gekomen.

Op Groot-Chatillon, drie uur stoomens van Paramaribo, worden de melaatschen nu verpleegd en ze hebben het er werkelijk niet kwaad. Vooral de Herrnhutters hebben veel gedaan voor de melaatschenverpleging.

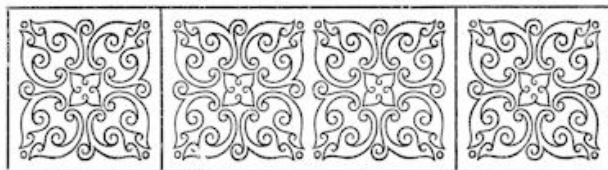
Men stichtte een Protestantische kerk op Groot-Chatillon, er verrees een directeurs- en een zusterswoning; er kwamen huisjes, waarin ook meer-gegoeden werden verpleegd, en zelfs werden aangestaste Europeanen opgenomen.

Zulke zieken eischen een uiterst zorgvuldige verpleging, en er is hier voor vrouwen en meisjes, die den Heere vreezen, een bij uitstek schoon arbeidsveld. Het is een zwaren arbeid, doch „gewillige arbeid valt niet zwaar,” vooral niet als men die verricht uit liefde tot den naaste en ter eere Gods.

Zuster Lina is één dier zichzelf opofferende melaatschenverpleegsters geweest. Wij geven u hierbij haar portret in verpleegsterscostuum. Zij heeft getoond, wat een vrouw vermag, die gedreven wordt door de liefde van Christus.

Zulke vrouwen doen meer nut in één jaar, dan anderen in hun gheele leven.

P. d. Z. JGzn.

DE EERSTE DAG.

't Jonge vrouwtje is pas een maand in Afrika; de eerste dagen hebben ze doorgebracht in een hotel in Pretoria, de rest bij Hollandsche kennissen. Nu regeert ze voor 't eerst in haar eigen rijk. Manlief is met vakantie thuis en jubelt al plantend, spittend en gietende, in den tuin, zijn levensvreugde uit. — 't Vrouwtje staat met een ernstig gezicht in de keuken, aangestaard door de boy, die de bevelen afwacht. Laatst genoemd factotum is wel erg trotsch op zijn „Hollandsche Missis”, maar toch een beetje bang ook. Want: „Regtig baas, die Missis kijk kwaai!” — De zaak is zoo: vóór „die Missis” uit Holland kwam, hebben „de baas en de boy” samen een heerlijk mannenhuishouden gehad. Als de thee 's morgens maar vroeg gebracht werd en de tuin mooi onderhouden, was alles tusschen die twee in orde.

Maar nu! — „Jaâ, die baas sing die heele dag; maar die boy krij zwaar.”¹⁾

— Want het vrouwtje is op Hollandsche manier gaan opruimen en schoonmaken, geholpen door de gewillige, maar onhandige boy. En 't vrouwtje spreekt Hollandsch; wat weet ze van Afrikaansch!

— „Makooi, breng even den schuier!”

— „Ja Missis!” Het zwartje holt weg; niet om de schuier te zoeken, maar om bij Baas zijn licht op te steken, omtrent een „schuiVer”. — „Baas” heeft ook nooit van zoo'n ding gehoord, en komt naar binnen, om te informeeren, wat er aan de hand is. — Dan komt de zaak in orde. Maar zoo gaat het den heelen dag, met alle mogelijke dingen. —

De ontbijttafel is gedekt, maar er is nog een bordje noodig! „Makooi, breng nog één bordje!” — „Ja, Missis!” 't Duurt tamelijk lang, maar dan verschijnt hij heel gewichtig met de soepterrine op het groote theeblad. — „Missis” zegt: „Maar Makooi, dat is toch niet een bordje; kom, ik zal 't je wijzen. Hier, dit is een bordje!” —

Makooi kijkt verbaasd en zegt dan wantrouwig: „Nee, Missis, 'n mènes noem dat mos²⁾ 'n pierinkie!”

— „Hm! maar jouw Missis noemt dat een bordje, hoor?” —

— „Ja, Missis.”

Het middageten is ook klaar gekomen, maar 't vrouwtje heeft zich duchtig moeten weren en dat bij

¹⁾ Krijgt het te kwaad.

²⁾ Mos = immers.